

stanovanja kabinetnega učenjaka. Skozi redke zavese so se kradli nanje komaj razločni, hladni solnčni žarki. Govornik za govornikom je stopal pred slavljenca. In vsak je govoril o plodoviti, v delu in stremljenju prežiti — preteklosti . . .

Sivi starček je stal tih in upognjen kakor pripravljen, da vstopi skozi portal, ki se dviga nad vhodom v — zgodovino.

Jutro.

Pozdravljeno, vztočno obzorje!
Kot morje
si ti . . . Kakor zemelj nezemeljskih morje,
ki ladja solnčna ga orje,
kot morje žareče krvi!

Naklonil bi glavo in vate bi pal
in pokoj
bi zaplal nad temenom kot čaroben val
in kot bog plameneči v višine bi vstal,
vse misli bi vzel mi s seboj.

Kot meč leži cesta na plani zeleni
in ost
tega meča se brati s plameni
dežele božanske in v raj izgubljeni
popotnika vodi, — v prostost!

Vladimir.

Na vrtu . . .

Na vrtu pri cvetkah dehtečih sem stal, ko žarek je prvi na nje posijal; —	iz njih pomladanski dih kvišku dehtel, — nad vrtom v oblaku je lahnem visel. —
--	---

Omamljen od vonja
zaprl sem okó,
in sanjal o tebi —
ah, sanjal grenkó.

Ivanov.